

17. nedeľa v období cez rok A

Mt 13, 44 – 52

26. júla 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

Doba, v ktorej žijeme je vo viacerých ohľadoch prelomová. Súčasná kríza spôsobená korona-vírusom totiž nepredstavuje len medicínsky problém, ale nám prináša aj nové otázky. Aj keď sa podarí koronu zažehnať, život po nej pravdepodobne nebude ten istý, ako pred ňou. Zostanú nám otázky, týkajúce sa nášho spôsobu života, vzťahu k prírode, priorit, toho, na čom nám záleží. Zostanú aj otázky ohľadne spoločenského života - čomu dávame prednosť, čo pokladáme za dobro, čo za zlo. Ak sme v nedávnych desaťročiach ešte vnímali skôr choroby jednotlivcov, obrazne povedané ak sa rakovina týkala skôr jednotlivcov, dnes už zakusujeme ohrozenie celej spoločnosti. Stierajú sa rozdiely medzi dobrom a zlom, strácame vnímavosť na to, čo dobro spoločnosti ohrozuje.

Z tohto zápasu o novú tvár zeme i života nie sme vyňatí ani my kresťania. Aj my sme v ohrození. Nie natoľko vonkajším nepriateľom, kritikou zvonka, ako skôr našou vlastnou slabnoucou vitalitou, slabnúcim elánom nášho ducha. Niekedy až vzniká dojem, či sťažnosťami na nepriazeň okolia nechceme prekryť našu vlastnú bezmocnosť. Ježiš nám povedal, že máme byť soľou zeme, svetlom sveta: poslal nás do celého sveta, prikázal nám učiť, krstiť; dal nám kľúče od nebeského kráľovstva – ktoré pekelné brány nepremôžu. V súčasnosti sa ale viac spoliehame na tradíciu, držíme sa minulosti - menej už premýšľame nad tým, ako túto tradíciu preniesť do sveta budúcnosti, do sveta našich detí.

Mali by sme si skôr klásť otázku, ako poklad, ktorý nám Ježiš zanechal, otvoriť pre svoj vlastný život, ako svoj život otvoriť jeho kráľovstvu. (Nemali by sme si naivne myslieť, že kľúče od božieho kráľovstva znamenajú len vonkajšiu moc, ktorou určíme, kto áno a kto nie. Máme si skôr dať pozor, či tie dvere vedúce do Kristovho kráľovstva otvárame pre seba, aj pre iných – „sami nevchádzajú a iným vojsť bránia“) Máme hľadať, čo nám bránu k skutočnému životu v pravde, spravodlivosti, v láske odomkne.

Ježišova reč o božom kráľovstve nechcela byť len návodom na usporiadanie cirkvi. Ježišova reč je v prvom rade rečou o živote. Chce nás vyzvať k novému prístupu k životu. Aby sme v tom prostredí, v ktorom sa nachádzame, vytvárali nový život - z ducha a z pravdy.

Podobenstvá evanjelia, ktoré sme dnes čítali, sú plné aktivity a činnosti. Zápas o získanie skrytého pokladu, kúpa vzácnej perly. Alebo aj triedenie siete nášho života, v ktorej sa nachádza dobro i zlo. Božie kráľovstvo nevznikne naordinovaním zhora, ani nie je založené na udržiavaní minulosti - bez nášho vlastného pričinenia, vlastného vkladu. Vonkajšie štruktúry totiž môžu tomuto kráľovstvu len napomôcť. Božie kráľovstvo podľa Ježiša vyžaduje tvorivú energiu, aktivitu: tu a teraz. Toto kráľovstvo pravdy, lásky, spravodlivosti, pokoja máme hľadať – v tých podmienkach, v akých sa nachádzame. (Nemáme sa pri tom sťažovať - iní pred nami to mali možno ešte ťažšie.)

Ježiš nás chce povzbudiť, aby sme sa my sami nebáli vytvárať život zo svojej viery, aj keď to bude stáť námahu – tá námaha sa oplatí. Dobrý hospodár pritom vie použiť zo svojej pokladnice veci staré i nové. Zbytočné sú teda diskusie o tom, kto má viac pravdy. Rozhodujúci je aktívny život ducha, ktorý

máme hľadať so zaujatosťou podobnou tej Šalamúnovej, ktorý si nežiadal ani dlhý život, ani bohatstvo, ale múdrosť, správne videnie a rozlišovanie v živote.

A povzbudiť nás chce aj apoštol Pavol: „tým, čo milujú Boha sa všetko mení na dobré“ (túto vetu som si kedysi zvolil na svoj prímčný obrázok. A s odstupom skoro 40 rokov môžem povedať, že naozaj je to tak.) Tí, ktorí sa cítia byť povolání Bohom, ktorí vo svojom živote objavili jeho tajomnú tvár, bez nej už ani nechcú žiť – aj keby to niekedy bolo pohodlnejšie. Zoči voči tejto tajomnej tvári sa deje modlitba nášho života, deje sa tajomný dialóg, ktorý nášmu životu dáva hĺbku i cenu.